

Arrest

nr. 140 347 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 maart 2014 dient de verzoeker, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 27 maart 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 24 maart 2014 leggen de verzoeker en zijn partner H.D.B. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Bertem een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. Op 28 april 2014 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van H.D.B. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter. Op 17 oktober 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 23 oktober 2014. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.04.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- diverse sollicitaties: uit deze documenten blijken echter geen inkomsten*
- arbeidsovereenkomst dd. 27.02.2014 van bepaalde duur voor deeltijdse tewerkstelling (Stekelbees VZW); bijbehorende loonfiche voor maart 2013*

De referentiepersoon was tewerkgesteld via een contract voor bepaalde duur tot 02.09.2014. Deze tewerkstelling is inmiddels beëindigd; uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt tevens dat deze tewerkstelling niet werd verlengd. Er werden geen overige documenten voorgelegd. Op basis van de voorgelegde documenten heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard (tewerkstelling, uitkering, ...) en op het nettobedrag van de eventuele huidige inkomsten van de referentiepersoon. Uit de voorliggende gegevens blijkt op dan ook op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Tevens legt betrokkene een persoonlijke arbeidsovereenkomst dd. 02.06.2014 voor.

Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige

verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981. (...)"

2. Rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.1. In een enig middel van zijn syntheseseminarie voert de verzoeker een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Dit middel is als volgt onderbouwd:

"(...)

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

(...)

De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 17.10.2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De reden van de weigering betreft het feit dat Mevrouw H.D.B. niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken

Verzoeker repliceert dat het vereiste bedrag van 1.307,784 euro per maand (120% van het leefloon) (wet van 8 juli 2011 gezinshereniging, publicatie in het Belgisch Staatsblad op 12 september 2011) slechts een referentiebedrag is.

De dienst Vreemdelingenzaken diende een behoefteanalyse te maken van het gezin en op basis daarvan te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Vóór de weigeringsbeslissing van de DVZ van 17.10..2014, verdiende het koppel ruim 2.000 euro per maand. Zij zijn sociaal gehuisvest en betalen slechts 270 euro voor de huur van de woning. Met het resterende bedrag kon het koppel zeer goed voorzien in hun levensonderhoud.

De dienst vreemdelingenzaken kon niet zomaar de aanvraag van verzoekende partij verwerpen. De DVZ had bijkomende informatie moeten inwinnen aangaande de behoeften/organisatie van het gezin.

Uit de motivering die gegeven wordt in de weigeringsbeslissing, blijkt dat zulk onderzoek niet heeft plaatsgevonden door de dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg werd de formele motiveringswet geschonden."

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat

de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, nu “(u)it de voorliggende gegevens (...) op onvoldoende wijze (blijkt) dat de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt” en met de persoonlijke arbeidsovereenkomst van de verzoeker “geen rekening gehouden (kan) worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”, aangezien het “de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen (is), die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.2.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de tewerkstelling van de referentiepersoon was beëindigd en dat de gemachtigde “(o)p basis van de voorgelegde documenten (...) geen zicht (heeft) op de exacte aard (tewerkstelling, uitkering, ...) en op het nettobedrag van de eventuele huidige inkomsten van de referentiepersoon”, zodat “(u)it de voorliggende gegevens (...) op onvoldoende wijze (blijkt) dat de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”. Dit wordt door de verzoeker niet betwist. Er wordt dan ook niet ingezien waarom de verwerende partij “een behoeftanalyse (diende) te maken van het gezin en op basis daarvan (diende) te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien”, laat staan dat zij hiertoe “bijkomende informatie (had) moeten inwinnen aangaande de behoeften/organisatie van het gezin”. Een gebrek aan bewijs van bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet impliceert namelijk de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoeker, als partner van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Dat “het vereiste bedrag van 1.307,784 euro per maand (...) slechts een referentiebedrag is”, doet hieraan geen afbreuk.

Ook de omstandigheid dat het koppel vóór het nemen van de bestreden beslissing “ruim 2.000 euro per maand (verdiende)”, doet aan het voorgaande geen afbreuk nu artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vereist dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische partner van de verzoeker dient te beschikken stabiel, toereikend en regelmatig zijn, wat impliceert dat het bestuur tevens rekening dient te houden met de bestaansmiddelen waarover deze partner beschikt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Een verschil tussen de inkomsten vóór het nemen van de bestreden beslissing en de inkomsten op het ogenblik van de bestreden beslissing wijst immers op een gebrek aan stabiliteit van de bestaansmiddelen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.2.4. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN